

[Steen.]

Rentebyrden af en saadan Størrelse, at den ikke kan bæres, og derfor er der ogsaa — ikke kun, men ogsaa paa dette Omraade et Problem for Statsmagten at interessere sig for. Men dernæst fremsætter det ærede Medlem Hr. Duborg en Udtalelse, jeg ogsaa med Tilfredshed har noteret mig. Jeg læser den i Sammenhæng og lægger ikke andet i den end det, der ifølge Sammenhængen forstandigvis maa lægges i den. Det er den Udtalelse, hvori det ærede Medlem siger:

„men det kan ikke være noget Krav, som et Eksporterhverv kan stille til Staten, at Staten skal gøre enhver Eksport rentabel“.

Taget med alle de Forbehold, Sammenhængen gør naturlig, tror jeg ikke, jeg vil blive modsagt af det ærede Medlem, naar jeg opfatter Udtalelsen saaledes, at den er en Tilmærkelse til den Opfattelse, vi paa det Omraade modsat Venstrepartiet hidtil har haft. Det var jo det store, skelsættende Spørgsmaal i Landbokommissionens Overvejelse af, hvad der kunde gøres for Landbrugserhvervet, at Venstre paa Linie med de Konservative satte ind over for det betydningsfulde Problem, Smørproblemet, sigende: at det var et Tilskud til Eksporten, der skulde til. Dermed stod og faldt det hele; det var det, der betød noget, og da de ikke kunde faa det, saa interesserede de sig ikke for Gælds saneringen og ikke for noget af alt det andet, som kunde have været opnaaet.

Jeg siger til det ærede Medlem: Vi bedømmer Forholdet saadan, at der er ikke for os et „kun“, vi er villige til at overveje alle de Veje, ad hvilke Landbrugserhvervets Rentabilitet kan forbedres. Men det ærede Medlem skulde interessere sig for de Forslag, vi har stillet i Landbokommissionen og tilbudt at gennemføre, ogsaa paa Rente- og Gældsspørgsmaalets Omraade, for de har nemlig i Mod sætning til saa meget andet af det, som det ærede Medlem i sin i øvrigt interessante Tale tumlede med, den for Landbruget store Fordel, at de kunde gennemføres, hvis blot Partiet Venstre vilde yde sin Medvirken dertil.

Men ved at sidde og høre paa de Taler, en Række af Venstres Repræsentanter har holdt, har jeg faaet den Opfattelse, at ærede Medlemmer af Partiet Venstre — og dermed dækker de sikkert en Opfattelse, der er herskende i Partiet — ligesom føler det som deres Pligt og deres Opgave, hver Gang de kommer ind paa en Omtale af Landbrugets Forhold og dets Fremtidsmuligheder,

da at male alt sort i sort. Jeg synes, det er en daarlig Gerning, men jeg tror, de ærede Medlemmer gør det ud fra et Art Forestilling, der hersker hos dem om, at naar det gaar tilbage for Venstrepartiet i Danmark, saa gaar det tilbage for Landbruget, og saa er Landbrugets Udsigter for Fremtiden mørke. Ingen Opfattelse kan i Dag være mere urigtig. Jeg gad nok vide, hvad det danske Landbrug i Dag, naar vi betragter Partiet Venstres Stilling til de Problemer, der har foreligget til Afgørelse, skulde være Partiet Venstre taknemmeligt for. Jeg gad vide, over for hvilke af de Vanskeligheder, Landbruget i Dag staar i, det med nogen Tilknytning til Virkeligheden skulde sige: Ja, det er jo Partiet Venstre, vi maa sætte vor Tillid til! Nej, Partiet Venstre har svigtet i en Række Tilfælde, hvor der virkelig var Mulighed for at yde en betydningsfuld og værdifuld Indsats, og derfor er ogsaa det sket, der maatte blive Følgen heraf: at de Vælgere, hovedsagelig blandt Landbefolkningen, som hidtil har stemt paa Venstre, har tabt Tilliden til dette Parti. Havde det ikke været det faktiske Forhold, kan man være overbevist om, at saa vilde det ikke med den Trofasthed, som Venstrepartiets Vælgere trods alt gennem Tiderne har vist det Parti, med Værdien af den Presse, Venstre raader over, have været muligt for Det frie Folkeparti at vinde Ørenlyd i det Omfang, det har været Tilfældet. Hvad er Stillingen i Dag? Den er for Venstre den fortvivlede, at den fattigste, den vanskeligst stillede Del af Landbefolkningen, der alvorligt gennemtænker Problemerne og hvilke Muligheder der er for Gennemførelse af Forslag, som kan betyde en Hjælp for dem, maa sige til sig selv: Ja, hvad vi ellers kan have imod Det frie Folkeparti, saa havde vi i Virkeligheden været gunstigere stillet, hvis de 5 Mand, Partiet har siddende i Folketinget, hvor de i Dag intet betyder, havde siddet i Landstinget i Stedet for 5 Venstremænd, for saa havde der i hvert Fald været Mulighed for Gennemførelse af det Gældssaneringsforslag, som alle ved Regeringen Gang paa Gang har fremsat og er villig til at fremsætte paa ny, men som Venstre hidtil har afvist, og som det ikke har benyttet Lejligheden under Finanslovedebatten til at sige om: kom med det, for der trænges til det, mange venter paa det, og vor Medvirken til dets Gennemførelse kan paaregnes!

Nej, der er saa sandt ingen Grund for det danske Landbrug til at se hen til Partiet Venstre eller til at se sortere paa Fremtiden, end Forholdene i øvrigt gør nød-